

Y A S U N A R I

Roman

K A

W A

B A

T A

Karlar Ülkesi

Çeviri: H. Can Erkin

2. BASKI

♥ can
modern

YASUNARI KAWABATA
KARLAR ÜLKESİ

Can Modern

Karlar Ülkesi, Yasunari Kawabata

Japonca aslından çeviren: H. Can Erkin

Yukiguni

İlk baskı: Sogensha, 1937

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Kadokawa Shoten, 2013

© 1947, Yasunari Kawabata'nın vârisleri

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe hakları The Wylie Agency aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2022

2. basım: Kasım 2022, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5677-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750756771

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YASUNARI KAWABATA
KARLAR ÜLKESİ

ROMAN

Japonca aslından çeviren

H. Can Erkin

♥can

Yasunari Kawabata'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Kiraz iekleri, 2022

YASUNARI KAWABATA, 1899'da Osaka'lı varlıklı bir ailenin ođlu olarak dñnyaya geldi. Babasını iki, annesini üç yaşındayken kaybetti. İlk öykülerini lise öğrencisiyken yayımladı ve 1924'te Tokyo İmparatorluk Üniversitesi'nden mezun oldu. Aynı kuşaktan yazarlarla birlikte *Bungei Jidai* (Sanat Çağı) dergisini çıkarmaya başladı. Kawabata'nın kendisi de Birinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa'da filizlenen avangard akımlardan etkilenmiştir. *Senbazuru* (Bin Turna, 1952), *Yama no Oto* (Dağın Sesi, 1954) ve *Karlar Ülkesi* (1956) romanlarıyla uluslararası ün kazanan Kawabata, 1968'de Nobel Edebiyat Ödülü'nü alan ilk Japon yazar oldu. 1972'de Zushi'deki evinde hayatına son verdi. Ölümünün ardından Yükselen Güneş Nişanı'na layık görüldü.

H. CAN ERKİN, 1968 Çorum doğumlu. Çevirmen, öğretim üyesi. 1991 Ankara Üniversitesi DTCF Japon Dili ve Edebiyatı mezunu. 1996'da Hokkaido Üniversitesi'nde yüksek lisansını, 2001'de Ankara Üniversitesi'nde doktorasını tamamladı. Yamamoto Tsunetomo, Osamu Dazai, Yasunari Kawabata, Ryu Murakami, Haruki Murakami, Ryo Kuroki, Kenzaburo Oe, Kobo Abe gibi Japon edebiyatının önde gelen isimlerinin eserlerini dilimize kazandırdı.

Japonca Sözcüklerin Yazılış ve Telaffuzu

Bu eserde Japoncanın transkripsiyonu için Hepburn sistemi kullanılmıştır. Bu sistem, evrensel oluşunun yanı sıra okurun araştırma sırasında metindeki kültür öğeleri ve yer adlarına kolayca ulaşabilmesine olanak vermesi nedeniyle tercih edilmiştir. Daha önce Türkçeye girmiş olan sözcükler bilinen şekliyle bırakılmıştır.

Hepburn sisteminde çoğu ses Türkçedeki okunuşuyla örtüşmektedir. Farklı okunan sesler aşağıdaki gibidir:

ū: uzun u

ō: uzun o

ai, ei: ay, ey

sh: ş

ch: ç

j: c

w: v

ı ve *i*: Aynı sestir, “i” olarak okunur.

tsu: Ön dişlerin arasından ts sesi çıkarılarak okunur.

Bazı örnekler: *shōgun*: şöğ-gun; *haiku*: hay-ku; *chaya*: çaya; *waka*: va-ka; *yūzen*: yuğ-zen; *Teinosuke*: tey-no-su-ke; *Fusajirō*: fu-sa-ci-roğ; *Sachiko*: sa-çi-ko; *Koisan*: ko-i-san; *Taeko*: ta-e-ko; *Itani*: i-ta-ni.

BİRİNCİ BÖLÜM

Tren iki vilayeti sınır altından bağlayan uzun tünelden çıkınca karlar ülkesine girdi. Gece göğünün altında yer bembeyaz uzanıyordu. Tren istasyonun baş makasında durdu.

Karşı taraftaki koltukta oturan kız yerinden kalkıp gelerek Shimamura'nın ön tarafındaki camı indirdi. İçeriye soğuk kar havası doldu. Kız beline kadar camdan sarkıp istasyon şefi sanki uzaktaymış gibi bağırarak, "Şef! Şeef!" diye seslendi.

Elinde sallandığı fenerle kar üzerinde yavaş adımlarla gelen istasyon şefi kaşkolünü burnunu örtecek şekilde sarınmış, şapkasının kürk kulaklıklarını da iyice indirmişti.

Shimamura demek bu kadar soğuk diye düşündü. Dağın donmuş eteğine dağılmış, demiryolu şirketinin lojmanları gibi duran kulübeler vardı, karın rengi oraya kadar ulaşmadan karanlık tarafından yutuluyordu.

"Şef! Benim! Nasılsınız?"

"Oo, Yoko, sensin ha... Dönüyor musun? Yine soğudu buralar."

"Kardeşim burada çalışmaya başladı. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

"Böyle bir yerde, çok geçmeden yalnızlık çekmeye, özlemeye başlar. O genç yaşında yazık ona."

“Neredeyse çocuk daha. Siz ona her şeyi öğretirsiniz artık, değil mi?”

“Her şey yolunda. Canla başla çalışıyor. Kar başladığı için bundan sonra işimiz daha da artacak. Geçen sene kar çok yağdı. Sık sık çığ oldu, trenler yolda kalınca köydekiler de yemek yetiştirmekten başlarını alamadılar.”

“Şef, sen çok kalın giyinmişsin. Oysa kardeşim mektubunda henüz yelek bile giymiyoruz diye yazmıştı.”

“Ben dört kat giyinmezsem üşüyorum. Gençler hava soğuyunca durmadan sake içiyorlar, sonra da orada burada devrilip kalıyorlar, soğuk algnlığı yüzünden.”

Şef elindeki fenerin ışığını lojmanlara doğru çevirdi.

“Kardeşim de içki içiyor mu?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Şef sen artık dönüyor musun?”

“Ben yaralandım, doktora gidip geliyorum.”

“Hiç iyi olmamış bu.”

Japon giysilerinin üzerine palto giymiş şef, soğukta ayakta konuşmayı bir an önce kesmek niyetinde olsa gerek, arkasını dönüp omzunun üstünden bakarak, “Neyse, kendine iyi bak,” dedi.

“Şef, kardeşim işinde değil mi?” diyen Yoko karların üzerinde göz gezdirerek, “Şef, kardeşime iyi bakın lütfen!” dedi.

Hüzünlü olduğu ölçüde, hoş bir sesi vardı. O yüksek çınlaması olduğu gibi karlardan yankılanıp gelecek gibiydi.

Tren kalktığı halde, kız kendini pencereden içeriye çekmedi. Sonra, tren hareket edip hat kenarında ilerleyen şefe yetiştiğinde, “Şef, kardeşime önümüzdeki tatilde eve dönüp gelmesini söyle lütfen!” diye seslendi.

“Tamaam,” dedi şef, sesini söndürerek.

Yoko pencereyi kapatıp kızaran yanaklarına ellerini yapıştırdı.

İki il sınırındaki bu dağlık bölgede yoğun kar olasılığına karşı üç kar temizleyici araç hazır bekletiliyordu. Tünelin güney ve kuzey girişlerinde elektronik bir çığ uyarı sistemi vardı. Kar temizliği için beş bin kişi hazırda tutuluyor, gerekirse gönüllü itfaiye örgütünden iki bin genç de devreye sokuluyordu.

Yoko'nun kardeşi çok geçmeden karlar altında kalacak bu istasyonda çalışacaktı – bu durum Shimamura'nın kıza olan ilgisini bir kat daha güçlendirdi.

Shimamura'nın burada “kız” demesi kızın davranışı bekâr olduğu izlenimini uyandırdığı içindi, ama yanındaki erkeğin kızın nesi olduğunu anlayabilmesi elbette mümkün değildi. İkisinin hareketleri karıkocaymış gibi bir hava yaratıyordu, ama adamın hasta olduğu da rahatça anlaşılıyordu. Karşı taraf hasta olduğunda, kadın erkek arasındaki mesafe yumuşar, bir taraf ciddiyetle hasta olana bakma çabasına girdiği ölçüde karıkocaymış gibi görünürler. Deyim yerindeyse, kendinden yaşça büyük bir erkekle ilgilenen kadının masumane anaç tavrı, uzaktan bakıldığında karıkoca sanılmalarına yol açabilir.

Shimamura zihninde kızı yanındaki adamla olan görüntüsünden keserek ayırıp, o halindeki izlenime bakarak, bekâr kız olduğunu kurmuştu yalnızca. Fakat kızı uzun süre farklı bir açıdan izlediği için kendi duyguları onunla ilgili yargısını etkilemiş olabilirdi.

Üç saat kadar önce, Shimamura can sıkıntısıyla sol elinin işaretparmağını çeşitli şekillerde oynatarak izliyordu. Buluşmaya gittiği ve yalnızca o parmağın tüm canlılığıyla anımsadığı kadını gözünün önüne getirmek için ne kadar çabalarsa belleği bir o kadar silikleşiyor, kadın yakalanmayacak kadar uzaklarda kayboluyordu. Bu belirsizlik içinde sadece bir eli, özellikle de kadının dokunuşuyla hâlâ ıslak gibi görünen işaretparmağı kadını uzaklardan çekip getiriyormuş gibiydi. Bu tuhaf görü-

nüşten etkilenererek o parmağı burnuna götürüp kokusuna baktı, sonra birden o parmağıyla cama bir çizgi çekince, bir kadının gözü camda net olarak belirdi. İrkilen Shimamura neredeyse çılgın atacaktı. Fakat bu yalnızca onun hayale dalıp gönlünün uzaklara gitmiş olmasındandı ve kendini topladığında o görüntünün karşıdaki kızın cama yansımasından ibaret olduğunu anladı. Dışarıyı akşam karanlığı kaplamış, trenin iç lambaları yanınca pencere camını aynaya dönüştürmüştü. Fakat içerisinin sıcaklığıyla camlar tamamen buğuyla kaplandığı için, parmağıyla silene kadar ayna ortaya çıkmamıştı.

Kızın cama yansıyan tek gözü sıra dışı güzellikteydi, ama Shimamura akşam manzarası izlemek isteyen bir yolcu ifadesiyle yüzünü pencereye yaklaştırıp avucuyla camdaki buğuyu tamamen sildi.

Kız göğsünden yukarısını şefkatle öne eğmiş, yatan adama tüm yüreğini vermiş gibi bakıyordu. Shimamura kızın omuzlarını kasarak oturmasından, gözlerini neredeyse hiç kırpmamasından ciddiyetini rahatça anlayabiliyordu. Adam başını pencere tarafına yaslamış, bacaklarını kıvrarak ayaklarını kızın olduğu tarafta oturdukları sıranın üzerine çekmişti. Üçüncü mevki vagonuydu. Kızla adam Shimamura'nın tam karşısında değil de bir ön sırada olduklarından yan yatmış adamın yüzü ancak kulaklarına kadar cama yansıyordu.

Kız Shimamura'nın tam çapraz karşısında oturduğu için, istese doğrudan da bakabilirdi, ama o ikisi trene binerlerken kızın sanki bir serinliğin ürpertmesi hissini veren güzelliği karşısında bakışlarını indirince kızın adamın solgun elini sımsıkı kavradığını görmüş, artık onlardan tarafa bakmasının hoş olmayacağını düşünmüştü.

Aynaya yansıyan adamın yüz ifadesi, belki de kızın göğsüne yaslandığı için huzur bulmuş gibi rahattı. Hallsizliği belli olan görünümü, her ikisine de tatlı bir denge

ve uyum havası veriyordu. Adamın atkısının bir ucu yas-tık görevi yapıyor, maske gibi ağzına kadar çekilmiş öteki ucu yanağının üstünde duruyordu. O uç arada bir gevşiyor ya da burnun üzerine kayıyor ve kız, adamın tedirginliğini göz işaretiyle belirtmesine fırsat vermeden nazik el hareketleriyle düzeltiyordu. İkili aynı şeyi bir refleks hareketi gibi o kadar çok tekrarlayınca onları izleyen Shimamura'nın sabrı taşma noktasına geldi. Adamın ayaklarını saran paltosunun etekleri de ara sıra açılıp yere sarkıyor, kız da hemen farkına varıp düzeltiyordu. İkili, mesafe kavramını unutarak sonu gelmeyecek uçsuz bucaksız uzaklara gidiyormuş gibi bu hareketleri gerçekten doğal olarak yapıyorlardı. Bu yüzden Shimamura acı veren hü-zünlü bir sahne görüyormuş gibi değil de, rüya içerisindeki bir yanılısamayı izliyormuş gibi bir his içerisindeydi ve hiç kuşkusuz o tuhaf aynadaki yansımadan kaynaklanıyordu bu.

Aynanın derinliğinde, arka tarafta akşam manzarası akıp gidiyor, görünen manzarayla, aynadaki figürler bir sahnede iki ayrı film üst üste oynuyormuş gibi hareket ediyordu. Figürler ve arka plan hiçbir şekilde bağlantılı değildi. Üstelik film kahramanları o şeffaflığın cılızlığından nasibini almış, arkada kalan manzara akşam karanlığında hayal meyal akıyordu ve bu ikisi eriyip birbirine karışarak bu dünyadan değilmiş gibi bir izlenim bırakıyordu. Özellikle dağdan gelen bir fener ışığı kızın yüzünün ortasına yansıyınca, Shimamura bu tarifsiz güzellik karşısında göğsünün sarsıldığını hissetti.

Uzak dağların üzerindeki gökyüzünde güneş batışının kızılığından arta kalan renk cılız bir şekilde de olsa varlığını sürdürdüğünden, pencere camının ardındaki nesnelere şekli henüz kaybolmamıştı. Ancak, renkler artık kaybolmuş, kırsal manzaranın tekdüze görüntüsü iyice sıradanlaşmış, hiçbir şey dikkat çekmez hale gelin-

Japonya'nın batısında, karlarla kaplı bir kaplıca kasabasına yolculuk eden Shimamura, burada Komako adlı masum bir ge ayla bir iliŐkiye başlar. İkiŐi de gayet iyi bilmektedir ki bu iliŐkinin buruk sonu onlar için coktan yazılmıŐtır.

" ağımızın en etkileyici ve  zg n eserlerinden biri."

The New York Times

"Haiku'nun narin, anlık diliyle Kawabata çetrefilli bir iliŐkinin derinliklerine iniyor."

The Times Literary Supplement

#japonya #yasakiliŐki #toplum # zg rl k #kış

 can

can yayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) can yayinlari

roman

ISSN 978-975-07-5677-1

9 789750 756771